

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 1. 2023, sp. zn. 14 To 102/2022, ECLI:CZ:VSPH:2023:14.TO.102.2022.1

Číslo: 25/2023

Právní věta:

Důvodem pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie podle § 305 z. m. j. s. není skutečnost, že po jeho uznání přichází v úvahu rozhodnutí o použití amnestie podle § 368 tr. ř. O této možnosti by však měl být předem informován příslušný orgán jiného členského státu Evropské unie.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 05.01.2023

Spisová značka: 14 To 102/2022

Číslo rozhodnutí: 25

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Právní styk s cizinou

Předpisy: § 305 z. m. j. s.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zrušil podle § 308 odst. 3 z. m. j. s. k odvolání odsouzeného P. J. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 10. 2022, sp. zn. 3 T 4/2021, a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Shora uvedeným rozsudkem Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) rozhodl, že se podle § 306 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb. o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. m. j. s.“), na území České republiky uznává rozsudek soudu v Haarlemu, Nizozemsko, ze dne 19. 6. 2003, sp. zn. 15-001104-03, kterým byl odsouzenému uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců pro trestný čin úmyslného jednání v rozporu se zákazem stanoveným v článku 2 bod A zákona o opiu, jehož se dopustil tím, že dne 21. 5. 2003 dovezl na svém těle v Schipholu na území Nizozemska přibližně 694,4 g kokainu, který by byl podle českého právního řádu zločinem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „tr. zák.“). Dalším výrokem bylo rozhodnuto, že trest odnětí svobody uložený tímto

rozsudkem bude na území České republiky vykonán. Posledním výrokem krajský soud rozhodl, že podle § 306 odst. 1 a § 124 odst. 4 z. m. j. s. za použití § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů) se odsouzený pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

2. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že rozhodoval na základě žádosti justičního orgánu Nizozemska o uznání a výkonu rozsudku specifikovaného v předchozím odstavci. Uvedl, že rozsudek nabyl právní moci dne 4. 7. 2003, přičemž věcné projednání se uskutečnilo dne 19. 6. 2003. Odsouzený převzal předvolání k jednání dne 28. 5. 2003, jednání se zúčastnila jeho právní zástupkyně. Odsouzený měl lhůtu čtrnácti dnů pro podání odvolání, odvolání nepodal. V průběhu řízení byl zbaven osobní svobody po dobu dvanácti dní. Z vyžádaných dodatkových informací krajský soud zjistil, že odsouzený byl dne 23. 5. 2003 vyslechnut vyšetřujícím soudcem, výsledku byla přítomna tlumočnice. Odsouzený se k jednání doznal. Krajský soud dále z listinných důkazů dovedl, že ve věci byl původně vydán evropský zatýkácí rozkaz, na základě konzultací s českou stranou byl ale odvolán a následně byla podána žádost o uznání a výkon rozhodnutí. Z listinných důkazů krajský soud zjistil, že odsouzený má trvalé bydliště v obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem a je českým státním občanem. V rejstříku trestů má celkem pět záznamů o odsouzeních českými soudy.

3. Krajský soud uzavřel, že všechny podmínky pro uznání cizozemského rozhodnutí přepokládané ustanovením § 306 odst. 1 z. m. j. s. byly splněny. Konkrétně uvedl, že řízení se konalo na návrh kompetentního orgánu. Připomněl, že není potřebný souhlas odsouzeného, neboť ustanovení § 300 odst. 1 písm. a) z. m. j. s. souhlas nevyžaduje, pokud jde o českého státního občana, který má v České republice obvyklé bydliště. Odsouzený byl uznán vinným trestnou činností, která naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky. S ohledem na popis skutku by bylo možno jednání odsouzeného posoudit jako trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák., za který zákon účinný v době, kdy byl čin spáchán, stanovil trest odnětí svobody od dvou do deseti let. Uložený trest je tedy zcela slučitelný s právním řádem České republiky a nepřichází v úvahu jeho přizpůsobení. Řízení, které vydání rozsudku předcházelo, odpovídalo závazkům vyplývajícím pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách. Odsouzený mohl uplatnit své právo na obhajobu, byl zastoupen obhájcem, a rovněž mu bylo umožněno využít tlumočnicka. Věděl, pro jaký skutek se trestní řízení vede, osobně převzal předvolání k jednání. Skutek, jehož se rozhodnutí týká, nemá výlučně politický nebo vojenský charakter.

4. Krajský soud publikoval též závěr, že výkon trestu není podle právního řádu České republiky promlčen. Reagoval na námitku vznesenou obhájcem ve veřejném zasedání. Odkázal na ustanovení § 94 odst. 3 tr. zákoníku, z něhož zdůraznil, že do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou nebylo možno trest vykonat proto, že se odsouzený zdržoval v cizině, s tím, že je nutno použít metodu tzv. analogické transpozice, v rámci které se na vydávající stát hledí jako na Českou republiku. Odsouzený byl zadržen v Nizozemsku, byl omezen na osobní svobodě po dobu dvanácti dnů, a poté byl propuštěn. Z obsahu rejstříku trestů krajský soud dovedl, že se odsouzený nadále zdržoval na území České republiky, neboť zde páchal další trestnou činnost.

5. Dále krajský soud uvedl, že nebylo zjištěno, že by v České republice bylo pro týž skutek vedeno proti odsouzenému trestní stíhání, nebylo ani zjištěno, že by na území České republiky bylo vedeno jiné řízení o uznání tohoto rozhodnutí. Odsouzený je, s ohledem na svůj věk, trestně odpovědný i na území České republiky, jejímž je státním občanem. Nebylo zjištěno, že by požíval výsad a imunit, pro které by byl vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

6. Zvláštní pozornost věnoval krajský soud tomu, že odsouzenému byl uložen trest odnětí svobody ve výměře šesti měsíců, avšak po započtení doby, po kterou byla omezena jeho osobní svoboda, zbývá

vykonat pouze pět měsíců a osmnáct dnů. Podle názoru krajského soudu však není dána překážka uznání rozsudku podle § 305 odst. 1 písm. e) z. m. j. s., neboť výkonu trestu nelze dosáhnout jinak.

7. Závěrem krajský soud konstatoval, že po posouzení všech zmíněných skutečností dospěl k závěru, že podmínky pro uznání a výkon citovaného rozsudku byly splněny. Pro výkon trestu zařadil odsouzeného do věznice s ostrahou s odůvodněním, že do tohoto typu věznice podle zákona patří.

II.

Odvolání odsouzeného

8. Rozsudek byl napaden odvoláním, které bylo podáno v zákonné lhůtě. V písemném vyhotovení odvolání byla uplatněna námitka promlčení výkonu uloženého trestu. Dále bylo namítnuto, že na trest uložený cizozemským rozsudkem se vztahuje amnestie podle rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii, publikovaného pod č. 1/2013 Sb. ze dne 1. 1. 2013. Bylo navrženo, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl, že se citovaný rozsudek cizozemského soudu neuznává a uložený trest nebude na území České republiky vykonán.

III.

Přípustnost a důvodnost odvolání

9. Vrchní soud v Praze (dále jen „vrchní soud“), jako soud odvolací, přezkoumal z podnětu podaného odvolání zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo. V souladu s ustanoveními § 308 odst. 5 z. m. j. s. a § 254 odst. 1 tr. ř. svoji pozornost soustředil zejména na vady, které byly odvoláním vytýkány.

10. Veřejné zasedání u krajského soudu proběhlo v nepřítomnosti odsouzeného. Formální podmínky pro takový postup byly splněny, neboť odsouzený byl o termínu jednání řádně a včas vyrozuměn. Krajský soud správně shledal, že jsou splněny zákonné předpoklady pro vedení řízení o uznání citovaného cizozemského rozhodnutí, správný je i závěr, že souhlas odsouzeného není zapotřebí, neboť odsouzený je státním občanem České republiky a podle listinných důkazů, zejména výpisů z evidencí a zpráv Policie České republiky, má aktuálně na území České republiky obvyklé bydliště.

11. Správný je i závěr krajského soudu, že nejsou dány důvody pro neuznání rozhodnutí vyjmenované v ustanovení § 305 odst. 1 písm. a), b), c), d) z. m. j. s. ve znění platném a účinném v době vydání napadeného rozhodnutí. K tomu považuje vrchní soud za potřebné dodat, že podle z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb. jde s účinností od 1. 1. 2023 o důvody, na základě jejichž existence nemusí soud uznat rozhodnutí soudu jiného členského státu, vyjmenované v ustanovení § 305 odst. 1 písm. a), b), c), d) z. m. j. s.

12. Vrchní soud musí přisvědčit i závěru krajského soudu o neexistenci důvodu pro neuznání rozhodnutí podle § 305 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. (shodně i ve znění zákona č. 422/2022 Sb.). Krajský soud poukázal na skutečnost, že výměra dosud nevykonaného trestu je kratší šesti měsíců. Věcně správný závěr, že i takový trest lze po uznání cizozemského rozhodnutí na území České republiky vykonat, protože nelze výkonu trestu dosáhnout jinak, ovšem nevysvětlil. Vrchní soud proto doplňuje, že výkonu trestu nelze dosáhnout jinak, neboť předání odsouzeného k výkonu uloženého trestu odnětí svobody do Nizozemska na základě Evropského zatýkacího rozkazu by bránila okolnost uvedená v ustanovení § 205 odst. 3 písm. c) z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb., tedy skutečnost, že podle právního řádu České republiky je výkon trestu odnětí svobody promlčen. S ohledem na znění tohoto ustanovení se v rámci předávacího řízení při posuzování promlčení neuplatní zásada tzv. analogické transpozice.

13. Nad rámec argumentace publikované v odůvodnění napadeného rozsudku vrchní soud doplňuje,

že z důkazů provedených krajským soudem ve veřejném zasedání neplyne ani existence důvodu pro neuznání rozhodnutí podle § 305 odst. 1 písm. g) z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb., neboť uložený trest nezahrnuje žádná opatření zdravotní péče, podle § 305 odst. 1 písm. i) z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb., neboť nebyla shledána nutnost vyžadovat souhlas jiného členského státu s výkonem uloženého trestu na území České republiky, a podle § 305 odst. 1 písm. j) z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb., neboť nebylo zjištěno, že by skutek byl zcela nebo zčásti spáchán na území České republiky nebo mimo její území na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla nebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice.

14. Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud dospěl též k závěru, že není dán důvod pro neuznání rozhodnutí podle § 305 odst. 1 písm. f) z. m. j. s. ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí. Svůj závěr nijak podrobně nezdůvodnil. Pouze poukázal na to, že odsouzený byl k jednání, které se konalo u cizozemského soudu, předvolán, jednání se zúčastnila jeho právní zástupkyně, která byla výslovně zmocněna vystoupit na jeho obranu, a odsouzený měl lhůtu čtrnácti dnů pro podání odvolání, odvolání však nepodal. Krajský soud se tedy nezabýval tím, zda odsouzenému bylo soudní rozhodnutí cizozemského soudu doručeno, zda byl poučen o právu na podání opravného prostředku a zda se takového práva výslovně vzdal nebo je v příslušné době neuplatnil nebo opravný prostředek vzal zpět [viz ustanovení § 305 odst. 3 písm. c) z. m. j. s. ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, ustanovení § 305 odst. 1 písm. f) bod 3. z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb.]. Důsledně se ale nezabýval ani tím, zda byl odsouzený informován o tom, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v jeho nepřítomnosti [viz ustanovení § 305 odst. 3 písm. a) z. m. j. s. ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, ustanovení § 305 odst. 1 písm. f) bod 1. z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb.].

15. Krajský soud sice vyžádal od cizozemského soudu dodatkové informace, mimo jiné informaci, kterou by bylo potvrzeno, že rozsudek ze dne 19. 6. 2003 byl odsouzenému řádným způsobem oznámen, tedy doručen do vlastních rukou, včetně překladu do českého jazyka, učinil i dotaz, zda měl odsouzený možnost proti rozsudku podat opravný prostředek. Upozornil na možnost neuznání rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody a požádal o sdělení stanoviska k takovému postupu. Odpověď s přílohami byla krajskému soudu doručena dne 26. 1. 2022, ovšem krajský soud opatřil pouze překlad přílohových listin, z nichž nejsou zjistitelné žádné údaje o doručení cizozemského rozhodnutí odsouzenému ani poučení odsouzeného o právu podat opravný prostředek. Z těchto dokumentů není ani zřejmé, zda byl odsouzený při doručení předvolání k soudnímu jednání poučen o tom, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v jeho nepřítomnosti. Dokument nazvaný Předvolání podezřelého sice odkazuje na body 1 až 10 formuláře, který byl doručován společně s předvoláním, formulář však krajskému soudu zaslán nebyl.

16. Vrchní soud je toho názoru, že otázka, zda není dán důvod pro neuznání rozhodnutí podle § 305 odst. 1 písm. f) z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb., nebyla dosud vyřešena. K jejímu vyřešení musí krajský soud především náležitě zjistit obsah odpovědi cizozemského soudu na jeho žádost o dodatkové informace (č. l. 44). Poté bude nezbytné, aby znovu důsledně posoudil, zda není tento důvod pro neuznání rozhodnutí dán. Nelze vyloučit, že bude namíste vyžádat další dodatkové informace, eventuálně se pokusit zjistit relevantní údaje výsledkem odsouzeného.

17. Pokud krajský soud nadále setrvá na svém názoru, že důvod pro neuznání rozhodnutí podle § 305 odst. 1 písm. f) z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb. dán není, bude se muset znovu zabývat možností existence důvodu pro neuznání rozhodnutí podle § 305 odst. 1 písm. h) z. m. j. s. (shodně i ve znění zákona č. 422/2022 Sb.). Krajský soud totiž ani otázku promlčení výkonu uloženého trestu nevyřešil důsledně. Správně aplikoval zásadu tzv. analogické transpozice a uvažoval o tom, že pokud by se po právní moci odsuzujícího rozhodnutí z pohledu Nizozemska odsouzený zdržoval v cizině, tedy i v České republice, doba takového pobytu v cizině by se do promlčecí doby nezapočítala (§ 68 odst. 2 tr. zák., § 94 odst. 3 tr. zákoníku). Svůj závěr, že výkon trestu promlčen není, však opřel

pouze o úvahu, že od doby svého propuštění na svobodu po omezení osobní svobody v roce 2003 v Nizozemsku se odsouzený zdržoval na území České republiky, kde páchal další trestnou činnost.

18. Další podrobnosti již krajský soud neuvedl. Vrchní soud proto dodává, že s ohledem na výměru trestu odnětí svobody uloženého cizozemským rozhodnutím činí délka promlčecí doby výkonu trestu pět let [§ 68 odst. 1 písm. d) tr. zák., § 94 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku]. Promlčecí doba počíná svůj běh právní mocí odsuzujícího rozhodnutí, tedy dnem 4. 7. 2003. Podle § 94 odst. 3 tr. zákoníku se do promlčecí doby nezapočítává též doba, po kterou nebylo možno trest vykonat proto, že odsouzený vykonával jiný trest odnětí svobody. Podle obsahu listinných důkazů jí byla bezpochyby doba od 8. 12. 2011 do 17. 3. 2012, po kterou odsouzený vykonával trest odnětí svobody ve Věznici Všehrdy. O tom, kde se odsouzený zdržoval od 4. 7. 2003 do současné doby, s výjimkou času stráveného ve výkonu trestu odnětí svobody, však krajský soud přesnější informace nezjistil. Z opisu z evidence rejstříku trestů sice plyne, že byl opakovaně odsouzen rozhodnutími Okresního soudu v Ústí nad Labem, konkrétně rozhodnutím ze dne 14. 3. 2005, sp. zn. 3 T 69/2005, pro trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák., v tehdy účinném znění, rozhodnutím ze dne 26. 1. 2009, sp. zn. 6 T 94/2008, pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák., rozhodnutím ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 6 T 93/2009, pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák., a rozhodnutím ze dne 30. 10. 2020, sp. zn. 5 T 104/2020, pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Z tohoto dokumentu neplyne, kdy došlo ke spáchání trestných činů odsouzeným a kde se v té době zdržoval. Relevantní informace by však bylo možno zjistit z obsahu uvedených trestních spisů a samozřejmě též případným výsledkem odsouzeného.

19. Krajský soud se ale nezabýval ani tím, zda běh promlčecí doby nebyl přerušen ve smyslu § 68 odst. 3 tr. zák., respektive § 94 odst. 4 tr. zákoníku. Přitom přerušením promlčecí doby počíná běžet nová promlčecí doba. Přerušením promlčecí doby podle § 68 odst. 3 písm. b) tr. zák. a § 94 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku podle údajů uvedených v opisu z evidence rejstříku trestů nepřichází v úvahu, neboť odsouzený byl sice opakovaně uznán vinným pro další trestné činy spáchané po právní moci cizozemského rozhodnutí, avšak za žádný z těchto trestných činů zákon nestanoví stejný nebo přísnější trest, než na trestný čin, kterým byl uznán vinným cizozemským rozhodnutím. Podle obsahu osvědčení ve smyslu čl. 4 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV (dále jen „osvědčení“) byl odsouzený v Nizozemsku ohrožen sazbou trestu odnětí svobody až na dvanáct let. Naproti tomu nelze vyloučit, že běh promlčecí doby mohl být přerušen ve smyslu § 68 odst. 3 písm. a) tr. zák. či § 94 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku tím, že cizozemský soud učinil opatření směřující k výkonu trestu. Tím spíše, že podle obsahu osvědčení měl být vydán Evropský zatýkací rozkaz. Ten ale není obsahem spisového materiálu, není ani zřejmé, kdy měl být vydán. Pokud krajský soud nezjistí jednoznačně, že výkon trestu uloženého cizozemským soudem není promlčen v důsledku aplikace ustanovení § 68 odst. 2 tr. zák. a § 94 odst. 3 tr. zákoníku, bude nezbytné vyžádat dodatkové informace za účelem zjištění, zda promlčení výkonu trestu nezabránilo opatření učiněné cizozemským soudem ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 písm. a) tr. zák. či § 94 odst. 4 písm. a) tr. zákoníku.

20. Krajský soud nezaujal stanovisko ani k tomu, zda obdržel rozhodnutí, které je předmětem řízení o jeho uznání. Pokud by rozhodnutí k dispozici neměl, může to být důvodem pro neuznání rozhodnutí podle § 305 odst. 1 písm. k) z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb. (dříve podle § 305 odst. 5 z. m. j. s.). Krajský soud musí jednoznačně vysvětlit, zda listinu na č. l. 23 spisu považuje za rozhodnutí, které může být, ve spojení s osvědčením, podkladem pro rozhodnutí o jeho uznání. Pokud by tento názor nezastával, bude nezbytné, aby postupoval v souladu s ustanovením § 305 odst. 3 z. m. j. s. ve znění zákona č. 422/2022 Sb. V této souvislosti vrchní soud připomíná, že krajský soud musí též objasnit, z jakého dokumentu čerpá popis skutku, kterým byl odsouzený uznán vinným. Pro úplnost vrchní soud upozorňuje na to, že zatímco v osvědčení je uvedeno, že odsouzený dovezl přibližně

694,9 g kokainu, ve výroku rozsudku je uvedeno, že se jednalo o 694,4 g kokainu.

21. Je nutno přisvědčit názoru odvolatele, že v případě uznání citovaného cizozemského rozhodnutí zřejmě nebude možno uložený trest na území České republiky vykonat, neboť tomu brání amnestie. Podle čl. I odst. 1 rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii, publikovaného pod č. 1/2013 Sb., se promíjí nevykonané nepodmíněné tresty odnětí svobody nebo jejich zbytky, pokud byly pravomocně uloženy před 1. 1. 2013 ve výměře nepřevyšující jeden rok, podle čl. I odst. 3 s účinkem, že se na osoby, kterým byl prominut trest podle odst. 1, hledí, jako by odsouzeny nebyly. Odsouzení citovaným cizozemským rozsudkem parametry této amnestie splňuje. Aplikace amnestie ale není důvodem pro neuznání rozhodnutí vyjmenovaným v § 305 z. m. j. s., proto její aplikace v řízení o uznání cizozemského rozhodnutí není namístě. S tím koresponduje ustanovení § 306 odst. 1 z. m. j. s., podle něhož, nejde-li o případ uvedený v § 302 odst. 2 nebo 3 nebo v § 304 odst. 1 z. m. j. s. anebo nevyužije-li soud některý z důvodů pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, uzná takové rozhodnutí na území České republiky a současně rozhodne, že se trest uložený tímto rozhodnutím vykoná; ustanovení § 124 odst. 2, 3 a 5 z. m. j. s. se přitom užijí obdobně. Jinak řečeno, pokud krajský soud dospěje k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky a rozhodne o uznání citovaného cizozemského rozhodnutí, bude povinen rozhodnout též o tom, že uložený trest bude na území České republiky vykonán, jakož i o způsobu jeho výkonu. Teprve po právní moci takového rozhodnutí bude možno zvážit aplikaci amnestie. V té souvislosti vrchní soud připomíná informační povinnost podle § 310 odst. 5 písm. b) z. m. j. s. Pokud by krajský soud vyžadoval další dodatekové informace, případně jinak komunikoval s kompetentním cizozemským orgánem, považuje vrchní soud za vhodné, aby tento orgán předem upozornil na možnost, že trest nebude v České republice vykonán v důsledku aplikace amnestie, aby mohl orgán zvážit, zda na svém návrhu na uznání a výkon rozhodnutí trvá či jej vezme zpět.

22. Napadený rozsudek tedy nemůže obstát, vrchní soud proto rozhodl o jeho zrušení. S ohledem na nedostatečná skutková zjištění a nezbytnost provést rozsáhlé doplnění dokazování, jehož provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazování činnosti soudu prvního stupně, je vrchní soud toho názoru, že vytýkané vady by nemohl odstranit ani ve veřejném zasedání. Proto věc vrátil krajskému soudu k novému rozhodnutí.